

ESCENA 2

Són les sis de la tarda de l'endemà. Blanche s'està banyant. Stella s'està acabant d'arreglar. Sobre el llit de Stella hi ha el vestit de Blanche, un vestit estampat de flors.

Stanley entra a la cuina des de fora i deixa la porta oberta; se sent el perpetu «Blue Piano» des de més enllà de la cantonada.

STANLEY. – ¿Què és aquest carnaval?

STELLA. – Stan! (*S'aixeca d'un salt i li fa un petó, que ell accepta amb un posat senyorial.*) Porto la Blanche a sopar al Galatoire's i després anirem a veure un espectacle, perquè aquest vespre tens partida de pòquer.

STANLEY. – ¿I el meu sopar què? Jo no vaig a sopar al Galatoire's!

STELLA. – T'he deixat un plat fred a la nevera.

STANLEY. – Ah, fantàstic...

STELLA. – Em vull endur la Blanche fins que hàgiu acabat la partida, perquè no sé com s'ho prendria. Havent sopat anirem a un club d'aquests d'aquí al barri, o sigui que m'hauries de donar diners.

STANLEY. – ¿I ella on és, ara?

STELLA. – Està prenent un bany d'aigua calenta, per calmar-se els nervis. Està molt alterada.

STANLEY. – ¿Per què?

STELLA. – Ha tingut una època molt dura.

STANLEY. – ¿Ah sí?

STELLA. – Stan, hem... hem perdut Belle Reve!

STANLEY. – ¿La finca aquella?

STELLA. – Sí.

STANLEY. – ¿Com és?

STELLA (*distretament*). – Doncs que va haver de ser... sacrificada, per dir-ho així. (*Hi ha una pausa, durant la qual Stanley reflexiona. Stella s'està posant el vestit.*) Quan surti, procura dir-li alguna cosa agradable sobre el seu aspecte. Ah, i no treguis el tema de la criatura. Jo encara no li he dit res; vull esperar que estigui més calmada.

STANLEY (*en un to sinistre*). – Ja.

STELLA. – I fes un esforç per entendre-la i per ser més amable, Stanley.

BLANCHE (*cantant des del bany*). –

«Des del país de l'aigua de color blau cel
van portar presonera una donzella!»

STELLA. – No es pensava que visquéssim en un lloc tan petit. Jo li havia pintat les coses una mica més maques, a les cartes que li escrivia.

STANLEY. – Ja.

STELLA. – I digue-li que el vestit és molt bonic, i que està guapíssima. Aquestes coses són molt importants, per a la Blanche. És la seva debilitat...

STANLEY. – Entesos. I ara, si no et fa res, tornem a allò que em deies de la finca fa un moment.

STELLA. – Ah, sí...

STANLEY. – ¿Què ha passat? Informa'm una mica més sobre el tema.

STELLA. – Val més que no en parlem gaire mentre no s'hagi calmat.

STANLEY. – Ja... O sigui que a la teva germaneta, de moment, no se la pot atabalar amb detalls comercials, vaja.

STELLA. – Ja vas veure com estava ahir al vespre.

STANLEY. – Sí, vaig veure com estava. I ara fem un cop d'ull a l'escriptura.

STELLA. – No he vist cap escriptura, jo.

STANLEY. – Ah, o sigui que no t'ha ensenyat cap paper, cap escriptura de compravenda ni res...

STELLA. – Em sembla que no se la va vendre.

STANLEY. – ¿Ah no? ¿Doncs què? ¿La va regalar? ¿La va donar a beneficència?

STELLA. – Xsst... que et sentirà...

STANLEY. – Tant me fot, si em sent. Deixa'm veure els papers!

STELLA. – ¿Què m'expliques, dels papers? No m'ha ensenyat cap paper, no n'hi ha cap.

STANLEY. – ¿No has sentit parlar mai del codi napoleònic?

STELLA. – No, Stanley; no he sentit parlar mai del codi napoleònic, i encara que n'hagués sentit parlar no veig quina relació pot...

STANLEY. – T'illustraré una mica sobre la qüestió, nena.

STELLA. – ¿Ah sí?

STANLEY. – A l'estat de Louisiana tenim el codi napoleònic, segons el qual tot el que és de la dona també és del marit, i viceversa. Per exemple, si jo tinc alguna propietat, o si la tens tu...

STELLA. – M'estàs fent rodar el cap!

STANLEY. – Molt bé. M'esperaré que la senyora s'hagi pres el seu bany d'aigua calenta, i després li preguntaré si el coneix, ella, el codi napoleònic. Em sembla molt que t'han estafat, nena, i quan a tu t'estafen sota el codi napoleònic també m'estafen a mi. I a mi no m'agrada que m'estafin.

STELLA. – Tindràs temps de sobres per preguntar-li el que vulguis, però si ho fas ara es tornarà a posar molt nerviosa. No entenc què és el que va passar a Belle Reve, però el que sé és que estàs fent el ridícul insinuant que la meva germana o

qualsevol altra persona de la nostra família hagi pogut estafar a ningú.

STANLEY. – Doncs, si ha venut la finca, ¿on són els calés?

STELLA. – No l'ha venuda..., l'ha perduda! Perduda!

Stanley, indignat, entra al dormitori; ella el segueix.

Stanley!

Stanley obre el bagul que hi ha al mig de l'habitació i en treu bruscament un grapat de vestits.

STANLEY. – ¿I això què? Obre els ulls d'una vegada! ¿Et penses que s'ho ha comprat amb el sou de mestra, tot això?

STELLA. – Xsst... calla!

STANLEY. – Mira totes aquestes plomes, totes aquestes pells que ha portat aquí per fotre el lloro! ¿Què és això? ¿Un vestit d'or massís? ¿I aquest què? ¿I tot això? Pells de guineu! (*Bufa sobre les pells.*) Pells de guineu autèntiques, de mig quilòmetre de llarg! ¿I on són les teves pells de guineu, Stella? Pells de guineu blanca, a més a més! ¿On són les teves pells de guineu blanca?

STELLA. – Això són pells d'estiu i no costen cap fortuna, i a més a més ja fa molts anys que les té.

STANLEY. – En conec un que tracta amb aquest gènere. El faré venir aquí per valorar-ho. M'hi jugo el que vulguis que hi ha milers de dòlars invertits, en tot això!

STELLA. – No siguis idiota, Stanley!

Stanley tira les pells sobre el llit i després obre bruscament un petit calaix que hi ha al bagul i en treu un grapat de bijuteria.

STANLEY. – ¿I tot això què és? ¿El cofre del tresor d'un pirata?

STELLA. – Oh, Stanley...

STANLEY. – Perles! Collarets de perles! ¿A què es dedica, la teva germana? ¿A fer submarinisme? I braçalets d'or massís, també! ¿On són les teves perles i els teus braçalets d'or?

STELLA. – Xsst! Calla, Stanley!

STANLEY. – I diamants! La corona d'una emperadriu!

STELLA. – Això és una diadema de brillants falsos que es va posar per anar a un ball de disfresses.

STANLEY. – ¿Brillants falsos?

STELLA. – Sí; són culs de got, Stanley.

STANLEY. – No fotis. En conec un que treballa en una joieria. El faré venir aquí per valorar això, també. Aquí la tens, la teva plantació!... O el que en quedava.

STELLA. – Com pots ser tan estúpid i tan desagradable!... I tanca aquest bagul abans que surti del bany!

Stanley tanca parcialment el bagul amb un cop de peu i seu a la taula de la cuina.

STANLEY. – Els Kowalski i els DuBois veuen les coses de manera diferent.

STELLA (*enfadada*). – Oh i tant! Sort n'hi ha!... Me'n vaig a fora. (*Stella agafa el seu barret blanc i els guants d'una revolada i va cap a la porta principal.*) I tu fes el favor de sortir, també, mentre la Blanche es vesteix.

STANLEY. – ¿Des de quan em dones ordres, tu a mi?

STELLA. – ¿Penses quedar-te aquí i dedicar-te a insultar-la?

STANLEY. – Doncs sí, nena: em penso quedar aquí.